

מאחורי דלתיים סגורות

תלמיד: "יוחנן, נעל את הדלת – אני לא בוטח בהם. הם הרגו את ישוע ראשון, ועכשיו יבואו לקחת גם אותנו" (קול של דלת נטרקת).
 מיואשים, ישבו תלמידי ישוע מאחורי דלתיים סגורות. מה, הם לא ידעו שישוע קם לתחייה? הרי מרים סיפרה להם כבר.

(דפיקה בדלת)

תלמיד שהלך לעמאוס 1: "זה אנחנו!"

תלמיד שהלך לעמאוס 2: "פתחו לנו!"

(קול של דלת נפתחת)

תלמיד: "קְלִיפוּס, מה אתה עושה כאן? אתה לא אמור להיות בעמאוס?"

תלמיד שהלך לעמאוס 1: "פגשנו את ישוע! הוא חי!"

תלמיד: "איפה ראיתם אותו? ספרו לנו הכול!"

תלמיד שהלך לעמאוס 2: "בהתחלה בכלל לא זיהינו אותו."

תלמיד שהלך לעמאוס 1: "כך זה היה: היינו בדרכנו לעמאוס ושוחחנו בינינו. לפתע, ניגש אלינו מישהו והצטרף לשיחה."

תלמיד שהלך לעמאוס 2: "הוא שאל אותנו על מה אנחנו מדברים. אמרתי לו: האם אתה רק אורח בירושלים ולא יודע מה קרה שם בימים האלה, שישוע נצלב? אז הוא הסביר לנו שאלוהים תכנן שהכול יקרה דווקא כך ואף גילה זאת לנביאים."

תלמיד שהלך לעמאוס 1: "היה ברור שהוא מכיר את הכתובים היטב. דבריו הרגיעו אותנו. הזמן עבר מאוד מהר, והחשכה כבר ירדה כשהגענו לכפר."

תלמיד שהלך לעמאוס 2: "מכיוון שהיה מאוחר, הזמנו אותו להישאר איתנו ולאכול ארוחת ערב. וכשבצע את הלחם, התפלל וחילק לנו, אז זיהינו אותו: ישוע! וברגע שהבנו מי הוא, ישוע נעלם. ממש מול עינינו: היה ונעלם."

תלמיד שהלך לעמאוס 1: "זאת אמת לאמיתה! אנחנו דיברנו עם ישוע! אותה שעה קמנו ורצנו בכל כוחנו בחזרה לירושלים כדי לספר לכם שישוע חי."

כשאנשים פוגשים את ישוע בחיים שלהם, הם לא מסוגלים לשמור את החדשות לעצמם. הם מרגישים צורך עז לספר לאחרים עליו. בזמן שהשניים סיפרו לשאר התלמידים על מה שקרה, ישוע הופיע בחדר ונעמד ביניהם.

הוא הראה להם את סימני הצליבה על כפות ידיו ורגליו.

ישוע: "שלום לכם. זה אני."

ואז התלמידים האמינו. זה טוב לשמוע על ישוע, אבל להכיר את ישוע באופן אישי, זה משמח הרבה יותר.

בפעם הבאה, מיכאלה ורותי יספרו לנו איך הן הכירו את ישוע באופן אישי.

דמויות: קריינית, תלמיד, תלמיד שהלך לעמאוס 1, תלמיד שהלך לעמאוס 2, ישוע

© כל הזכויות שמורות ל- CEF Germany